

*Am scris această poveste cu gândul și inima
la Alexandru, băiețelul fratelui meu.*

Te iubesc, Iepure!

Alexandru trăia cu mama și cu tata într-o casă de la marginea pădurii. Într-o zi, într-un lăstăriș, băiatul a găsit un iepure.

S-a apropiat, mirat că animalușul nu se trezește și nici n-o zbughește. Dar, ajuns lângă el, a văzut că iepurele are un picior rănit și nu mai poate nici să meargă, darămite să alerge. Așa că l-a luat în brațe și l-a dus acasă.

— Ce bine că l-am găsit, o să-l duc la doctor și-o să se facă bine. Pe urmă, o să-l rog să fim prieteni.

Zis și făcut: mama și tata au pornit îndată cu iepurele și cu Alexandru, iar doctorul i-a îngrijit piciorul și le-a spus c-o să se vindece complet.

În mașină, băiatul l-a strâns la piept tot drumul spre casă, iar iepurele ținea ochii închiși și se liniștise de la bătăile inimii copilului. Alexandru simțea că, stând cu micul iepure în brațe, i se răspândește în tot corpul o lumină caldă, un fel de bine care îl legăna blând, un bine pe care nu-l mai trăise în nicio altă împrejurare.

— Ce faci tu, iepure, ești fericit aici? îl întreba Alexandru de câte ori îl vizita în locșorul ferit de pe terasă, unde tata îi amenajase un mic adăpost.

Dar venea toamna, iar Alexandru, după prima ploaie rece, l-a găsit pe noul lui prieten cu blănița umedă și l-a rugat pe tata să-l primească în casă.

— Iepure de casă nu înseamnă că trăiește în casă, tată? a întrebat băiatul cu voce mică.

— De azi, exact asta începe să-nsemne, i-a răspuns tata.

Și i-a făcut un culcuș moale și pufos, foarte, foarte încăpător și atât de chemător, încât Alexandru intra și el acolo câteodată, apoi din ce în ce mai des. Pentru că, ce să vezi?, iepurele era iubitor și recunoscător, așadar foarte primitor. Îi trebuia însă un nume, iar acesta a venit parcă singur: Culcuș.

Era așa de bucuros că a fost luat în casă, încât se purta ca și cum acolo s-ar fi născut și-ar fi trăit de când se știa. Alerga, țopăia, se tăvălea și se rostogolea, apoi căuta odihnă pe canapele, pe fotolii, pe sub paturi și prin colțurile camerelor, nu doar în locșorul făcut special pentru el. Acolo îl lăsa mai mult pe Alexandru, îi plăcea zâmbetul băiatului când îl lua somnul în culcuș. Venea și se așeza ușurel lângă el, cu ochii larg deschiși, închipuind jocuri noi, doar pentru ei doi. Stătea cu copilul și atunci când își desfășura cuburile de lemn, piesele de puzzle sau șinele curbe pentru trenulețul cel iubit. Vorba vine, fiindcă, de fapt, nu stătea, ci sărea peste tot prin cameră, în hohotele de râs ale băiatului.

La culcare, când erau frânți amândoi de la atâta joacă, sărea din culcuș în pătuțul copilului și i se cuibărea lângă umăr. Dormeau duși împreună, dar de visat, fiecare visa altceva.

— Ești fericit la noi, Culcuș, chiar ești, iar eu sunt cel mai bucuros copil din lume pentru că te-am întâlnit.

Uneori, când nu-l vedea nimeni, iepurele sărea pe pervaz și se uita prin geam la pădurea care ncepea să-și piardă frunzele. Atunci, inima lui întredeschidea ușa spre o poveste care mereu începea așa: „A fost odată, ca de atâtea ori, o familie de iepuri...” În clipele acelea, ochii i se umezeau de dor. Dar ca să nu-l mai doară dorul, se uita către piciorul vindecat și se gândea că lui Alexandru îi datorează faptul că acum poate alerga ca mai-nainte.

„Ce s-ar fi întâmplat cu mine, oare, dacă nu m-ar fi găsit el și nu m-ar fi-ngrijit?”

Îi era bine cu Alexandru și cu familia lui, dar câteodată i se părea că începe să se-apropie prea mult de oameni, să-i înțeleagă prea bine. „Într-un fel”, își zicea Culcuș, „parcă toate familiile sunt de iepuri, pentru că toată lumea aleargă, aleargă și iar aleargă, de undeva către altundeva.”

În adâncul lui însă, se temea ca nu cumva să devină și el om, încetul cu încetul. Sau poate chiar cu repede, căci nu trecuse prea mult timp de când trăia cu ei. „Să fie bine că am început să știu ce spun ei, ce-nseamnă când dau din mâini și din picioare?”

Nu era deloc rău să fii om, dar dacă tot nu mai putea avea viața pe care o trăise în pădure, înainte să i se-agațe piciorul în fierul ăla ascuțit, Culcuș voia să își păstreze toate însușirile care deosebeau un iepure de un om.

„Stau aici, cu ei, mănânc cu ei, dorm cu ei, mă joc cu ei, dar eu sunt iepure, nu om. Vreau să rămân iepure mereu-mereu, să nu mă schimb, ei nu au nici blăniță, nici urechi lungi, nici prea bine nu aleargă. Cât despre sărituri...”

Culcuș era tânăr, nu chiar un copil, ca micuțul Alexandru, dar nici foarte experimentat. Era, să zicem, un iepure care abia intrase în adolescență.

„Am crezut că pot orice, așa am ajuns să cred că toată pădurea e a mea și-așa m-am pierdut de mama și de frații mei. Și-apoi, fierul acela sfâșietor...”

